

SOTURI- KISSAT

VAARALLINEN POLKU

ENNUSTUSTEN ALKU

5

ERIN HUNTER

WSOY

*Todelliselle Vatukkatassulle.
Erityiskiitokset Cherith Baldrylle.*

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, THE PROPHECIES BEGIN #5: A DANGEROUS PATH

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, THE PROPHECIES BEGIN #5: A DANGEROUS PATH

Text copyright © Working Partners Limited 2004

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2015

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Vesa-Matti Pajja ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2011

Kaksijalan silmin -kartan suomennos Nana Sironen

ISBN 978-951-0-49564-3

Painettu EU:ssa

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	SINITÄHTI – siniharmaa naaras, jonka kuonon ympärillä on hopeisia juovia
Varapäällikkö	TULISYDÄN – komea kellanpunainen kolli; PILVITASSUN mestari
Parantaja	TUHKAMARJA – tummanharmaa naaras
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) VALKOMYRSKY – suuri valkoinen kolli; KIRKASTASSUN mestari MUSTARAITA – solakka, mustaharmaa raidallinen kolli; LEHVÄTASSUN mestari PITKÄHÄNTÄ – vaalea kolli, jolla on sysimustat raidat; NOPSATASSUN mestari HIIRITURKKI – pieni tummanruskea naaras; OKATASSUN mestari SANIAISTURKKI – kullanruskea raidallinen kolli TOMUTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli; SAARNITASSUN mestari HIEKKAMYRSKY – vaalean kellanpunainen naaras
Oppilaat	(yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat) NOPSATASSU – mustavalkoinen kolli PILVITASSU – pitkäkarvainen valkoinen kolli KIRKASTASSU – naaras, jolla on valkoinen turkki ja kellanpunaisia läiskiä OKATASSU – kullanruskea raidallinen kolli

- LEHVÄTASSU** – naaras, jolla on vaaleanharmaa turkki ja tummempia juovia; silmät ovat vaaleanvihreät
- SAARNITASSU** – kolli, jolla on vaaleanharmaa turkki ja tummempia juovia; silmät ovat tummansiniset
- Kuningattaret (naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja)
- HALLATURKKI** – kissa, jolla on kaunis valkoinen karvapeite ja siniset silmät
- JUOVANAAMA** – kaunis raidallinen kissa
- KULTAKUKKA** – kissa, jolla on vaalean kellanpunainen karvapeite
- PILKKUHÄNTÄ** – vaalea raidallinen kissa; vanhin pentutarhan kuningattarista
- PAJUTURKKI** – erittäin vaalean harmaa naaras, jolla on epätavalliset siniset silmät
- Klaanin-
vanhimmat (entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään)
- YKSISILMÄ** – vaaleanharmaa naaras; Myrskyklaanin vanhin kissa; käytännössä sokea ja kuuro
- PIKKUKORVA** – harmaa kissa, jolla on erittäin pienet korvat; Myrskyklaanin vanhin kolli
- KIRJOHÄNTÄ** – nuorempana kaunis kilpikonnan-kuvioinen naaras, jolla on kauniin kirjava turkki

VARJOKLAANI

- Päällikkö **TIIKERTÄHTI** – suuri, tummanruskea raidallinen kolli, jolla on epätavallisen pitkät etukynnet; entinen Myrskyklaanin jäsen
- Varapäällikkö **MUSTAJALKA** – suurikokoinen valkoinen kolli, jolla on valtavat pikimustat kypälät; entinen kulkukissa

Parantaja	NUHANENÄ – pieni valkoharmaa kolli
Soturit	TAMMITURKKI – pieni ruskea kolli PIKKUPILVI – erittäin pieni raidallinen kolli JÄRKÄLE – laiha harmaa kolli; entinen kulkukissa RUOSTETURKKI – tumman punaruskea naaras; entinen kulkukissa; SETRITASSUN mestari ROSOHAMMAS – valtavan suuri raidallinen kolli, entinen kulkukissa; PIHLAJATASSUN mestari
Kuningattaret	UNIKONVARSI – pitkäjalkainen vaaleanruskea raidallinen kissa

TUULIKLAANI

Päällikkö	PITKÄTÄHTI – mustavalkoinen kolli, jolla on erittäin pitkä häntä
Varapäällikkö	JALKAPUOLI – musta kolli, jolla on vääntynyt jalka
Parantaja	KAARNAKASVO – lyhythäntäinen ruskea kolli
Soturit	MUTAKYNSI – täplikäs tummanruskea kolli SEITTIJALKA – tummanharmaa raidallinen kolli LOVIKORVA – raidallinen kolli YKSIVIIKSI – nuori ruskea raidallinen kolli; TAKIAISTASSUN mestari VINHAPURO – vaaleanharmaa raidallinen naaras
Kuningattaret	SAARNIJALKA – harmaa naaras AAMUKUKKA – kilpikonnakuviainen naaras VALKOHÄNTÄ – pieni valkoinen naaras

JOKIKLAANI

Päällikkö	VÄÄRÄTÄHTI – valtavan suuri, vaalea ja raidallinen kissa, jolla on vääntynyt leuka
Varapäällikkö	LEOPARDITURKKI – epätavallisen täplikäs kullankeltainen naaras
Parantaja	MUTATURKKI – pitkäkarvainen vaaleanruskea kolli
Soturit	MUSTAKYNSI – savunmusta kolli RASKASJALKA – tanakka raidallinen kolli; AAMUTASSUN mestari KIVITURKKI – harmaa kolli, jolla on taisteluiden arpeuttamat korvat USVAJALKA – tummanharmaa naaras, jolla on siniset silmät VARJOTURKKI – hyvin tummanharmaa naaras KURNUMAHA – tummanruskea kolli HARMAARAITA – pitkäkarvainen, vankkarakenteinen harmaa kolli; entinen Myrskyklaanin jäsen
Kuningattaret	SAMMALTURKKI – kilpikonnakuviainen naaras
Klaanin- vanhimmat	HARMAALÄISKÄ – tummanharmaa naaras

KLAANEIHIN KUULUMATTOMIA KISSOJA

OHRA – mustavalkoinen kolli, joka asuu maatilalla metsän lähellä
KORPPITASSU – hoikka musta kolli, jolla on valkoinen hännänpää; asuu Ohran kanssa maatilalla
PRINSESSA – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on tunnusomaisen valkoinen rinta ja valkoiset tassut; kotikisu
SOTTA – pulska mustavalkoinen kotikisu, joka asuu talossa metsän reunalla

ESINÄYTÖS

LIKKUVASSA KOIRANKOPISSA OLI pilkkopimeää. Laumanjohtaja saattoi kuulla kynsien rapinan ja tuntea viereisen koiran sileän turkin, mutta hän ei nähnyt mitään. Hänen sieraimensa täytti koirantuoksu, jonka takana häilyi palaneen metsän haju.

Laumanjohtaja istui epämukavassa asennossa tärisevällä lattialla, kunnes liikkuva koirankoppi pysähtyi töksähtäen. Ulkoa kuului ihmisääniä. Hän tunnisti joitakin sanoja. ”Tulipalo... vartioida täällä... vahtikoiria.”

Laumanjohtaja tunnisti ihmisten pelkotuoksun, joka sekoittui kaadetun puun happamanimelään hajuun. Hän muisti käyneensä täällä edellisenä yönä, ja sitäkin edellisenä, useampana kuin neljällä käpälällä saattoi laskea. Hän oli kiertänyt aluetta muun lauman kanssa ja koettanut löytää tunkeilijoiden hajuja, valmiina ajamaan ne tiehensä.

Koira päästi pehmeää murinaa ja paljasti terävät hampaat. Lauma oli vahva. Se osasi juosta ja tappaa. Se himoitsi lämmintä verta ja saaliin pelkotuoksua juuri ennen kuolemaa. Mutta heidät oli suljettu häkkeihin, he söivät ihmisen heittä-mää ruokaa ja tottelivat sen käskyjä.

Koira nousi väkeville jaloilleen ja kolisti ovia puskemalla niitä mustan ja tummanruskean kirjavalla päällään. Hän

kohotti äänensä haukkuun, jota suljettu tila voimisti entises-
tään. ”Ulos! Lauma ulos! Ulos heti!”

Muu lauma yhtyi ääneen. ”Lauma ulos! Lauma irti!”

Aivan kuin vastaukseksi liikkuvan koirankopin ovet len-
nähtivät auki. Laumanjohtaja näki iltahämärässä seisovan ih-
misen, joka älähti komennon.

Johtaja loikkasi maahan ensimmäisenä, lähelle tukki-
pinoa, joka oli koottu aidatun alueen keskelle. Hänen kä-
pälänsä pölyttivät ilmaan pieniä tuhka- ja nokipilviä. Muu
lauma seurasi häntä yhtenä mustanruskeiden kehojen virtana.
”Lauma seuraa! Lauma seuraa!” he luskuttivat. Johtaja seura-
si levottomin askelin aitaa, joka erotti heidät metsästä. Sen
toisella puolella kärventyneet puunrungot nojasivat toisiaan
vasten tai lojuivat maassa. Etäämpänä vahingoittumattomien
puiden seinä suhisi tuulessa.

Lehtimuurin varjoista virtasi houkuttelevia tuoksuja. Koi-
ran lihakset jännittyivät. Tuolla riistan täyttämässä metsässä
lauma voisi elää vapaana. Ihminen ei kahlitsisi tai määräilisi
heitä. He voisivat syödä niin usein kuin haluaisivat, sillä he
olisivat kaikista vahvimpia ja julmimpia.

”Vapaa!” johtajakoira haukahti. ”Lauma vapaa! Vapaa
pian!”

Hän asteli aidan viereen, painoi kuononsa verkkoa vasten
ja hengitti keuhkojen täydeltä metsän tuoksuja. Monet niis-
tä olivat hänelle aivan uusia, mutta yhden niistä hän tunsi
hyvin. Se oli kaikkia muita voimakkaampi ja kuului hänen
viholliselleen ja saaliilleen.

Kissoja!

YÖ OLI SAAPUNUT; mustuneiden puiden lehdettömät oksat
piirtyivät täyttäkuuta vasten. Koirat vaeltelivat ympäriinsä
pimeässä kuin yön mustat varjot. Käpälät painuivat peh-

meästi nokeen ja sahanpuruun. Lihakset aaltoilivat kiiltävien turkkien alla. Heidän silmänsä kiiluivat. Heidän leukansa olivat raollaan ja paljastivat terävät hampaat, ja heidän kielensä lerppuivat ulkona.

Laumanjohtaja nuuhki aidan viertä ja etsi aivan erityistä kohtaa. Se oli aitauksessa vastapäätä sitä paikkaa, missä ihminen vietti yönsä. Kolme yötä sitten koira oli löytänyt ahtaan raon, joka johti aidan toiselle puolelle. Hän oli ymmärtänyt heti, että se merkitsi laumalle tietä vapauteen.

”Aukko. Missä aukko?” hän murisi.

Silloin hän äkkäsi paikan, missä aitauksen maa painui kuopaksi. Valtava käpälä kouraisi maata. Koira nosti päätään haukkuakseen seuraajilleen. ”Täällä. Aukko, aukko. Täällä.”

Hän saattoi tuntea heidän intonsa. Se oli terävää kuin okaat ja höyrysi kuin haaska. He loikkivat johtajakoiran luo ja vastasivat haukkuun. ”Aukko. Aukko.”

”Isompi, aukko isompi”, laumanjohtaja lupasi. ”Vapaa pian.”

Hän alkoi kuopia maata uudelleen koko hoikan, väkevän ruumiinsa voimalla. Multaa ryöppysi, ja kolo verkkoaidan alla laajeni ja syveni entisestään. Toiset koirat hyörivät ympärillä ja nuuskivat yöilmaa, joka toi mukanaan metsän tuoksuja. Vesi kihosi heidän kielelleen, kun he ajattelivat saavansa upottaa hampaansa elävään, lämpimään saaliiseen.

Laumanjohtaja lopetti ja hörästi korviaan kuullakseen, oliko ihminen tulossa katsomaan heitä. Siitä ei kuitenkaan näkynyt merkkiäkään, ja sen tuoksu kantautui jostakin kaukaa.

Johtajakoira painautui maata vasten ja kiemurteli aukkoon. Metalliverkon alareuna raapi hänen turkkiaan. Koira ponnisti ankarasti takajaloillaan ja pakottautui eteenpäin, kunnes saattoi pyristellä käpäliin metsän puolella.

”Nyt vapaa”, hän haukkui. ”Tulkaa! Tulkaa!”

Aukko kasvoi entisestään, kun loput koirat tunkeutuivat sen läpi ja nousivat johtajansa rinnalle kärventyneiden puiden lomaan. Ne astelivat sinne tänne, tunkivat kuonojaan puiden juurakoiden onkaloihin ja tuijottivat pimeyteen silmillään, joista hohkasi kylmä tuli.

Kun viimeinen koira luikerteli aidan toiselle puolelle, laumanjohtaja nosti päätään ja kajautti ilmoille voitonriemuisen haukun. ”Pakoon. Lauma vapaa. Pakoon nyt!”

Hän kääntyi kohti puita ja ponkaisi voimakkailla lihaksillaan sulavaan juoksuun. Lauma virtasi hänen peräänsä, ja tummat hahmot kiisivät metsän yössä. *Lauma, lauma*, he ajattelivat. *Lauma pakoon.*

Koko metsä kuului heille, ja heidän mielensä täytti yksi ainoa vaisto. ”*Tapa! Tapa!*”

LUKU 1

TULISYDÄMEN KARVAT NOUSIVAT pystyyn epäuskosta ja raivosta, kun hän tuijotti Puhujankiven päällä seisovaa Varjoklaanin utta päällikköä. Hän näki, kuinka kolli katseli puolelta toiselle. Lihakset väreilivät kiiltävän karvan alla, ja meripihkanväriset silmät näyttivät säteilevän voitonriemusta.

”Tiikerikynsi!” Tulisydän sähähti. Hänen vanha vihollisensa – joka oli yrittänyt viedä hänen henkensä useammin kuin kerran – oli nyt metsän mahtavimpia kissoja.

Täysikuu kuumotti korkealla Nelipuun yllä ja loi kalseaa valoaan neljän klaanin kissoihin, jotka olivat saapuneet koontumiseen. Kaikki olivat järkyttyneitä kuultuaan Yötähden, Varjoklaanin päällikön kuolemasta, mutta kukaan koko metsässä ei ollut uskonut, että Varjoklaanin uusi päällikkö olisi Tiikerikynsi, Myrskyklaanin entinen varapäällikkö.

Tulisydämen vieressä Mustaraita oli jähmettynyt innosta, ja hänen silmänsä kiiluivat. Tulisydän pohti, millaisia ajatuksia hänen mustaturkkisen klaanitoverinsa päässä mahtoi liikkua. Kun Tiikerikynsi oli karkotettu Myrskyklaanista, entinen varapäällikkö oli pyytänyt vanhaa ystäväänsä lähtemään mukaan, mutta tämä oli kieltäytynyt. Katuiko Mustaraita nyt päätöstään?

Tulisydämen katse osui Hiekkamyrskyyn, joka pujotteli joukon halki häntä kohti. ”Mitä tämä tarkoittaa?” vaalean-

oranssi naaras sähisi, kun oli päässyt kyllin lähelle. ”Tiikerikynsi ei voi johtaa Varjoklaania. Hän on petturi!”

Tulisydän pohti hetken vastaustaan. Pian Myrskyklaaniin liittymisensä jälkeen Tulisydän oli saanut selville, että Tiikerikynsi oli murhannut Puhahännän, klaanin silloisen varapäällikön. Kun Tiikerikynnestä oli tullut varapäällikkö, hän oli johtanut kulkukissojen hyökkäysjoukon Myrskyklaanin leiriin ja yrittänyt murhata päällikkö Sinitähden noustakseen itse tämän paikalle. Rangaistukseksi Tiikerikynsi oli häädetty klaanista ja koko metsästä. Sellainen oli tuskin kovin ylevä tausta kenellekään klaanipäällikölle.

”Niin, mutta Varjoklaani ei tiedä kaikkea”, Tulisydän muistutti hiljaa Hiekkamyrskyä. ”Yksikään muu klaani ei tiedä kaikkea.”

”Kerro sitten niille!”

Tulisydän vilkaisi ylös kohti Pitkärähteä ja Väärätähteä, Tuuliklaanin ja Jokiklaanin päälliköitä, jotka seisivat Tiikerikynnen rinnalla Puhujankivellä. Suostuisivatko he kuuntelemaan, jos hän kertoisi kaiken? Varjoklaani oli kärsinyt ankaraasti Rikkohännän verisellä valtakaudella, ja sitä oli seurannut tuhoisa kulkutauti. Klaani ei luultavasti enää välittänyt siitä, mitä sen uusi päällikkö *oli* tehnyt, kunhan tämä osasi tehdä siitä jälleen vahvan.

Sitä paitsi Tulisydän ei voinut hillitä syllisyydensekaista helpotustaan siitä, että Tiikerikynsi oli sammuttanut vallanjononsa toisessa klaanissa. Ehkäpä nyt Myrskyklaanin ei tarvitsisi enää pelätä tämän hyökkäystä, ja Tulisydän saisi kävellä rauhassa metsässä vilkuilematta jatkuvasti taakseen.

Hän kamppaili ristiriitaisia tunteitaan vastaan mutta tiesi sisimmässään, että ei voisi koskaan antaa itselleen anteeksi, jos sallisi Tiikerikynnen nousta valtaan ilman ainuttakaan poikkisanaa.

”Tulisydän!” Hän käänsi päätään ja näki Pilvitassun, pitkäturkkisen valkoisen oppilaansa, joka asteli ripeästi häntä kohti. Ruskea soturi Hiiriturkki seurasi aivan tämän kannoilla. ”Tulisydän, aiotko vain seisoa paikoillasi ja antaa tuon ketunläjän ottaa ohjat omiin käpäliinsä?”

”Suu poikki, Pilvitassu”, Tulisydän komensi. ”Tiedän kylä. Aion –”

Hänen lauseensa jäi kesken, kun Tiikerikynsi harppoi Puhujankiven eteen.

”On suuri ilo osallistua kanssanne tähän kokoontumiseen.” Valtavan raidallisen kollin ääni huokui hiljaista arvovaltaa. ”Seison edessänne Varjoklaanin uutena päällikkönä. Yötähti menehtyi samaan sairauteen, joka vaati monen klanitoverini hengen, ja Tähtiklaani on nimittänyt minut hänen seuraajakseen.”

Pitkätähti, Tuuliklaanin mustavalkoinen päällikkö kääntyi hänen puoleensa. ”Ole tervetullut, Tiikeritähti”, hän maukui ja nyökkäsi kunnioittavasti. ”Matkatkoon Tähtiklaani kanssasi.”

Väärätähti maukui hyväksyntänsä, ja Varjoklaanin uusi päällikkö vastasi kumartamalla.

”Kiitän ystävällisistä sanoistanne”, Tiikeritähti vastasi. ”On kunnia seistä rinnallanne, vaikka toivon, että se olisi tapahtunut paremmissa merkeissä.”

”Hetkinen vain”, Pitkätähti puuttui puheeseen. ”Meitä pitäisi olla täällä neljä.” Hän tähyili alas kissajoukkoon. ”Missä Myrskyklaanin päällikkö on?”

”Mene jo.” Tulisydän tunsu työtäisyn ja vilkuili ympärilleen. Valkomyrsky oli liittynyt muiden Myrskyklaanin sotureiden joukkoon. ”Muista, että puhut Sinitähden puolesta.”

Tulisydän nyökkäsi, sillä hänen äänensä oli äkisti tiessään. Hän ponnisti ja valmistautui loikkaamaan ylös. Silmän-

räpäystä myöhemmin hän kapusi Puhujankiven päälle ja asettui kolmen päällikön viereen. Epätavallinen näköala huusi hänet hetkeksi. Hän tunsi olevansa korkealla laakson yläpuolella ja pysähtyi katsomaan valon ja varjon muuttuvia kuvioita, jotka kuu loi kissajoukkoon paistaessaan neljän suunnattoman tammen oksien lomasta. Tulisydäntä alkoi vapistuttaa, kun hän näki lukemattomissa silmäpareissa kiiluvan kalvakan hohteen.

”Tulisydän.” Pitkätähden ääni sai hänet nostamaan katseensa. ”Mitä sinä täällä teet? Onko Sinitähdelle sattunut jotakin?”

Tulisydän nyökkäsi kunnioittavasti. ”Päällikköemme hengitti savua metsäpalon aikana, eikä hän ole vielä tarpeeksi terve vaeltamaan näin kauas. Hän toipuu kyllä”, hän lisäsi kiireesti. ”Se ei ole mitään vakavaa.”

Pitkätähti nyökkäsi, ja Väärätähti tarttui kärsimättömästi puheenvuoroon. ”Aiommeko joskus aloittaakin? Mehän tuhlamme tässä kuunvaloa.”

Vaalearaidallinen Jokiklaanin päällikkö ei jäänyt odottamaan vastausta vaan ulvaisi tapaamisen alun merkiksi. Kun alhaalta kantautuva hälinä oli vaimentunut, hän maukui: ”Kaikkien klaanien kissat, tervetuloa kokoontumiseen. Tänä yönä joukkoomme liittyy uusi päällikkö, Tiikeritähti.” Hän viittasi valtavan soturin suuntaan hännällään. ”Tiikeritähti, haluaisitko sanoa jotakin?”

Tiikeritähti kiitti kohteliaalla nyökkäyksellä ja astui eteen puhuakseen paikalle kokoontuneille kissoille. ”Seison edessäni Tähtiklaanin tahdosta. Yötähti oli jalo soturi mutta hän oli vanha eikä jaksanut taistella sairautta vastaan, kun se puhkesi. Myös hänen varapäällikkönsä Tuhkaturkki menehtyi.”

Sanat saivat Tulisydämen turkin kihelmöimään. Klaanipäälliköt saivat yhdeksän henkeä, kun he kävivät vaihtamassa

kieliä Tähtiklaanin kanssa Emonsuulla, ja Yötähdestä oli tullut päällikkö vasta muutama vuodenaika sitten. Mitä hänen yhdeksälle hengelleen oli tapahtunut? Oliko Varjoklaanin tauti ollut niin raju, että se oli vaatinut ne kaikki?

Tulisydän katsoi alas ja huomasi, että Varjoklaanin parantaja Nuhanenä istui pää kumarassa. Tulisydän ei nähnyt hänen ilmettään, mutta kollin lysähtänyt asento kertoi, että tämä oli uponnut omiin murheisiinsa. Oli varmasti raskasta tietää, Tulisydän ajatteli, että hänen parantajantaitonsa eivät olleet riittäneet pelastamaan päällikköä.

”Tähtiklaani johdatti minut Varjoklaanin luokse, kun häntä oli suurin”, Tiikeritähti jatkoi Puhujankivellä. ”Taudista ei selvinnyt tarpeeksi sotureita metsästämään imettävälle kuningattarille ja klaaninvanhimmille tai puolustamaan klaania, eikä kukaan sotureista ollut valmis ryhtymään päälliköksi. Sitteen Tähtiklaani lähetti Nuhanenälle enteen, että suuren päällikön aika olisi koittava. Vannon kaikkien soturiesi-isiemme nimeen, että minusta tulee se päällikkö.”

Tulisydän näki silmäkulmastaan, että Nuhanenä vaihtoi kiusaantuneena asentoaan. Jostakin syystä enteestä puhumisen teki hänet tyytymättömän näköiseksi.

Tulisydän käsitti äkisti, että hänen oma tehtävänsä oli muuttunut paljon vaikeammaksi. Jos puheet enteestä olivat totta, sen täytyi merkitä sitä, että Tähtiklaani oli itse valinnut Tiikeritähden Varjoklaanin uudeksi päälliköksi. Mitä sellaista Tulisydän voisi sanoa, mikä ei tuntuisi kapinoinnilta soturiesi-isien tahtoa vastaan?

”Saamme kiittää Tähtiklaania”, Tiikeritähti jatkoi, ”että mukanani seurasi muita kissoja, jotka ovat osoittaneet halukkuutensa metsästää ja taistella uuden klaaninsa puolesta.”

Tulisydän tiesi täsmälleen, keitä Tiikeritähti tarkoitti – kulkukissojen joukkoa, joka oli hyökännyt Myrskyklaanin

leiriin! Hän saattoi nähdä yhden heistä aivan Puhujankiven alla, valtavan kellanpunaisen kollin, joka istui häntä käpälien ympärillä käärittynä. Viimeksi kun Tulisydän oli nähnyt kollin, tämä oli paininut Juovanaamaa vastaan ja yrittänyt tunkeutua Myrskyklaanin pentutarhaan. Surkuhupaisaa kyllä, jotkut samaisista kulkukissoista olivat varttuneet Varjoklaanissa ja tukeneet hirmuvaltiaan elkein johtanutta Rikkohäntää. Heidät oli karkotettu yhdessä päällikkönsä kanssa sen jälkeen, kun Myrskyklaani oli auttanut sorrettua klaania.

Pitkätähti astui etummaisiksi ja näytti epäilevältä. ”Rikkohännän seuraajat olivat julmia ja verenhimoisia, aivan kuten hän itse. Onko varmasti viisasta päästää heidät takaisin klaaniin?”

Tulisydän saattoi ymmärtää Pitkätähden huolen, sillä juuri nuo kissat olivat karkottaneet Tuuliklaanin pois reviiriltään ja melkein hävittäneet sen. Hän mietti, kuinka moni Varjoklaanin sotureista oli yhtä huolissaan. Olihan Rikkohännän omakin klaani kärsinyt päällikkönsä murhanhimoisesta otteesta melkein yhtä pahasti kuin Tuuliklaani; häntä ihmetytti, että luopiot hyväksyttäisiin takaisin.

”Rikkohännän soturit tottelivat vain käskyjä”, Tiikeritähti vastasi tyyneesti. ”Kuka teistä ei seuraisi omaa päällikköään? Soturilain mukaan päällikön sana on laki.” Hän nuoli huuliaan, ennen kuin jatkoi: ”Nämä kissat olivat uskollisia Rikkohännälle. Nyt he ovat uskollisia minulle. Mustajalka, joka oli Rikkohännän varapäällikkö, on nyt minun varapäällikköni.”

Pitkätähti näytti edelleen epäilevältä, mutta Tiikeritähti vastasi vakaasti hänen katseeseensa. ”Pitkätähti, sinulla on täysi syy vihata Rikkohäntää. Hän aiheutti suurta vahinkoa klaanillesi. Salli kuitenkin muistuttaa, että ei ollut minun päätökseni hyväksyä hänet Myrskyklaaniin ja alkaa elättää

häntä. Olin alusta asti sitä vastaan, mutta kun Sinitähti vaatimalla vaati turvapaikan antamista, minun täytyi totella.”

Tuuliklaanin päällikkö empi hetken mutta kumarsi lopulta. ”Se on totta”, hän maukui.

”Siinä tapauksessa pyydän vain, että luotat minuun. Anna sotureideni näyttää, että he osaavat kunnioittaa soturilakia ja olla jälleen kerran uskollisia Varjoklaanille. Ensimmäinen tavoitteeni, jos Tähtiklaani suo, on tehdä Varjoklaanista vahva ja terve”, Tiikeritähti vannoi.

Ehkäpä nyt, Tulisydän pohti toiveikkaasti, kun Tiikeritähti oli saavuttanut tavoitteensa, hänestä todella tulisi suuri päällikkö. Hän oli sanonut, että luopiot ansaitsivat toisen mahdollisuuden; kenties myös Tiikeritähdestä itsestään piti ajatella samoin. Siitä huolimatta Tulisydämen joka ikistä karvaa kihelmöi. Hän tahtoi yhä saada Tiikeritähden ymmärtämään, että Myrskyklaania ei vallattaisi noin vain.

Hän oli uponnut niin syvälle ajatuksiinsa, että hädin tuskin huomasi Tiikeritähden lopettaneen puheensa.

”Tulisydän”, Pitkätähti maukui. ”Haluatko sanoa jotakin?”

Tulisydän nielaisi hermostuneesti ja asteli eteen. Kivi tuntui viileältä ja tasaiselta hänen käpäliään vasten. Alhaalla hän saattoi nähdä Hiekkamyrskyn ja muut Myrskyklaanin kissat, jotka katselivat häntä odottavan näköisinä; vaaleanoranssin naaraan silmät loistivat ihailusta.

Tulisydän rohkaistui ja alkoi puhua. Hän ei aikonut teeskennellä, että Myrskyklaanin leiri ei olisi palanut maan tasalle vain vähän aikaa sitten, mutta ei myöskään halunnut antaa vaikutelmaa, että klaani oli heikko. Leoparditurkki, Jokiklaanin varapäällikkö, kuunteli häntä tarkkaavaisena. Kun Tulisydän vilkaisi naarasta, tämä siristi silmiään kuin punniten tarkoin

hänen sanojaan. Jokiklaani oli auttanut Myrskyklaanin pakoon tulelta, eikä kukaan muu kuin Leoparditurkki tiennyt yhtä hyvin, kuinka haavoittuva se oli.

”Muutama auringonnousu sitten”, Tulisydän ilmoitti, ”Puosilpomolla alkoi tulipalo, joka levisi leiriimme. Puolihäntä ja Laikkuturkki menehtyivät, ja klaani kunnioittaa heidän muistoaan. Keltahammas ansaitsee erityisen kunnioituksemme. Hän palasi liekkien keskelle leiriin pelastaakseen Puolihännän hengen.” Hänen päänsä painui, sillä muistot vanhasta parantajasta melkein mursivat hänet. ”Löysin hänet pesästään ja olin hänen kanssaan, kun hän kuoli.”

Kuuntelijoiden joukosta kajahti järkyttyneitä huutoja. Myrskyklaani ei ollut ainoa, jolla oli syytä surra Keltahammasta. Tulisydän näki, että Nuhanenä istui ryhdikkäänä ja tuijotti taivaalle surun sumentamin silmin. Hän oli ollut Keltahampaan oppilas, kun tämä oli ollut Varjoklaanin parantaja, ennen kuin Rikkohäntä oli karkottanut Keltahampaan klanista.

”Tuhkamarjasta tulee uusi parantajamme”, Tulisydän jatkoi. ”Sinitähti sairastui savusta mutta paranee. Yksikään pentumme ei vammautunut. Leiriämme kunnostetaan.” Hän ei paljastanut riistapulaa palaneella metsäkaistaleella saati sitä, että leiri oli yhä suojaton hyökkäystä vastaan, vaikka he olivatkin yrittäneet korjata sen paksua kasviseinämää. ”Meidän täytyy kiittää Jokiklaania”, hän jatkoi ja vilkaisi kunnioitavasti Väärätähteä. ”Saimme suojautua tulelta sen leiriin. Ilman sen apua olisimme voineet menettää enemmänkin henkiä.”

Väärätähti otti kiitokset vastaan nyökkäämällä, eikä Tulisydän voinut vastustaa kiusausta vilkaista jälleen Leoparditurkkiä. Jokiklaanin varapäällikkö ei ollut irrottanut meripihkanväristä katsettaan hänestä.

Tulisydän hengitti syvään ja kääntyi Tiikeritähden puoleen. ”Myrskyklaani tunnustaa, että Tähtiklaani on hyväksynyt sinut päälliköksi”, hän maukui. ”Kun seuraajasi olivat kulkukissoja, he varastivat metsästä riistaa kaikilta neljältä klaanilta, joten on hyvä, että he ovat saaneet jälleen oman kodin. Luotamme siihen, että he noudattavat soturilakia ja pysyvät omalla reviirillään.” Hän oli näkevinään yllättyneen pilkkeen Tiikeritähden silmissä ja jatkoi vakaasti: ”Emme kuitenkaan suvaitse tunkeutumisia Myrskyklaanin reviirille. Metsäpalosta huolimatta olemme tarpeeksi vahvoja ajamaan tiehensä jokaisen, joka astuu käpälälläkään rajamme yli. Emme pelkää Varjoklaania.”

Myrskyklaanin sotureiden joukosta nousi yksi tai kaksi kannustavaa ulvaisua. Tiikeritähti nyökkäsi aavistuksen verran ja vastasi matalalla jyrinällä, joka kuului vain Puhujan kiven päällä. ”Rohkeita sanoja. Teillä ei ole syytä pelätä Varjoklaania.”

Tulisydän toivoi, että olisi voinut uskoa sen. Hän vastasi kumartamalla ja palasi taemmas. Hänen turkkinsa tasoittui huojennuksesta nyt, kun hänen puheenvuoronsa oli päättynyt, ja hän jäi kuuntelemaan Pitkätähden ja Väärätähden uutisia omista klaaneistaan – ilmoituksia uusista oppilaista ja sotureista sekä varoituksen sanaa ylimääräisistä kaksijaloista joenrannalla.

Kun tapaamisen muodollinen osuus oli päättynyt, Tulisydän hypähti Myrskyklaanin sotureiden joukkoon kivenlohkareen juurelle.

”Hyvin puhuttu”, maukui Valkomyrsky. Hiekkamyrsky katsoi Tulisydäntä silmät säteillen ja painoi kuononsa tämän kaulalle.

Tulisydän nuolaisi hänen poskeaan. ”On aika lähteä”, hän maukui. ”Käykää sanomassa hyvästit. Jos joku sattuu

kysymään vointiamme, kertokaa että Myrskyklaanilla menee hyvin.”

Ympäri aukiota kissaryhmät alkoivat hajaantua, kun kaikki neljä klaania valmistautuivat palaamaan kotiin. Tulisydän alkoi tähyillä muita klaaninsa sotureita. Hänen katseensa osui tuttuun siniharmaaseen hahmoon, ja hän loikki aukion poikki tapaamaan naarasta.

”Hei, Usvajalka”, hän maukui. ”Mitä kuuluu? Miten Harmaaraita voi? En ole nähnyt häntä täällä tänään.”

Harmaaraita oli ollut Tulisydämen ensimmäinen ystävä Myrskyklaanissa; he olivat olleet samaan aikaan soturioppilaita. Sitten Harmaaraita oli rakastunut Hopeavirtaan, nuoreen Jokiklaanin soturiin, joka oli kuollut synnyttäessään hänen pentujaan. Harmaaraita oli päättänyt seurata pienokaisia Jokiklaaniin, ja vaikka tapahtumista oli kulunut monta vuodenaikaa, Tulisydämen oli yhä ikävä ystäväänsä.

”Harmaaraita ei tullut.” Jokiklaanin kuningatar istahdi maahan ja kietoi häntänsä siististi kápälien ympärille. ”Leoparditurkki ei päästänyt häntä. Hän oli aivan raivoissaan siitä, kuinka Harmaaraita käyttäytyi metsäpalon aikana. Hän sanoo, että tämä on sisimmässään yhä uskollinen Myrskyklaanille.”

Tulisydämen täytyi tunnustaa, että Leoparditurkki oli luultavasti oikeassa. Harmaaraita oli jo kysynyt Sinitähdeltä, pääsisikö takaisin Myrskyklaaniin, mutta päällikkö oli vastannut kieltävästi. ”Kuinka hän voi?” Tulisydän toisti.

”Oikein hyvin”, Usvajalka maukui, ”ja pennut myös. Hän pyysi minua ottamaan selvää, kuinka olette selvinneet palon jälkeen. Eihän Sinitähti ole vakavasti sairas?”

”Ei, hän paranee pian.” Tulisydän yritti kuulostaa vakuuttavalta. Piti paikkansa, että Sinitähti alkoi toipua savun

hengittämisestä, mutta Myrskyklaanin päällikön mieli oli ollut synkkä jo muutaman kuun ajan. Hän oli alkanut epäillä omaa arvostelukykyään ja jopa satureidensa uskollisuutta. Tiikeritähden petoksen paljastuminen oli järkyttänyt häntä luita ja ytimiä myöten, eikä Tulisydän voinut olla pelkäämättä, kuinka hän suhtautuisi uutiseen, että Myrskyklaanista häädetty varapäällikkö oli nyt Varjoklaanin päällikkö.

”Mukava kuulla, että hän voi paremmin.” Usvajalan naukaisu katkaisi ajatukset.

Tulisydämen korvat värähtivät. ”Miten Väärätähti voi?” hän kysyi vaihtaakseen puheenaihetta. Jokiklaanin päällikkö oli näyttänyt heikolta jo silloin, kun päästi Myrskyklaanin leiriinsä metsäpaloa pakoon, ja tänään Tiikeritähden vieressä hän oli vaikuttanut vanhemmalta kuin Tulisydän saattoi muistaa. Loppujen lopuksi se ei ollut kovin yllättävää. Jokiklaanin päällikkö oli joutunut selviämään tulvista, jotka olivat ajaneet koko leirin maanpakoon, sekä riistapulasta, kun kaksijalkojen jätteet olivat myrkyttäneet joen. Mikä kaikkein kauheinta, Harmaaraidan rakastettu Hopeavirta oli ollut Väärätähden oma tytär, ja tämän kuolema oli ollut hänelle raskas isku.

”Kohtalaisesti”, maukui Usvajalka. ”Hän on saanut kestää paljon viime aikoina. Olen silti paljon huolestuneempi Harmaaläiskästä”, hän jatkoi. Harmaaläiskä oli naaras, joka oli kasvattanut häntä pikkupennusta asti. ”Hän tuntuu jo kovin vanhalta. Pelkään, että hän lähtee pian Tähtiklaanin luokse.”

Tulisydämen teki mieli antaa nuorelle kuningattarelle lohduttava nuolaisu, mutta ei ollut varma, suvaitisiko Jokiklaanin kissa sellaista toisen klaanin jäseneltä. Harmaaläiskän lisäksi vain Tulisydän tiesi, että raihnainen Jokiklaanin vanhus ei

ollut Usvajalan ja tämän veljen Kiviturkin todellinen emo. Sisarusten isä Tammisydän oli vienyt heidät Jokiklaaniin pikkuruisina pentuina, ja Harmaaläiskä oli suostunut hoitamaan heitä. Heidän oikea emonsa oli Sinitähti.

Kun Tulisydän maukui hiljaa myötätuntonsa ja hyvästeli Usvajalan, hän ei voinut torjua tunnetta, että Sinitähden salaisuus koituisi vielä kummankin klaanin vahingoksi.

MAAILMAN SUOSITUIN KISSASARJA!

Tulisydämen pahaenteiset unet ja klaanien
reviireiltä löytyvät oudot jäljet herättävät
soturien epäilykset: metsässä vaanii jokin
ennennäkemätön uhka. Ovatko esi-isät
hylänneet Myrskyklaanin iäksi?

9 789510 495643

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-49564-3

Kannen kuva: Owen Richardson